Femeia samariteancă

Femeia samariteancă

De la începutul lucrării Sale, Domnul a fost obiectul geloziei oamenilor care nu-L voiau, pentru că El venea să le tulbure pacea şi importanţa lor, în felul oamenilor.

Atunci când fariseii aud spunându-se că Isus face mai mulţi ucenici decât Ioan, Domnul părăseşte Iudeea pentru a se întoarce în Galileea, îndepărtând astfel orice pretext de ură din partea celor care I se împotriveau. Aceştia respingeau lumina şi inimile lor nu puteau suporta prezenţa lui Dumnezeu în bunătate.

Astfel, respins de oameni, Isus merge în Galileea - ţinut dispreţuit, depărtat de Ierusalim - pe care gloria Lui îl alesese ca să facă acolo centrul lui. Trebuia să treacă prin Samaria, ai cărei locuitori - în ura lor faţă de Iudei - au asociat idolatriile lor cultului Adevăratului Dumnezeu.

Isus nu avea altă odihnă în această lume decât să facă voia Tatălui Său. Obosit de drum, El nu a găsit să Se odihnească de căldura amiezei decât marginea puţului lui Iacov. Acolo, El cere unei femei să-I dea să bea. Aceasta se miră văzând că era iudeu, pentru că ştiau toţi că iudeii îi dispreţuiau pe samariteni.

Domnul Isus, ca urmare, vorbeşte despre misiunea Sa şi despre ce avea El să dea. Plin de bunătate, El nu Se opreşte nici la comportarea acestei femei, nici la faptul că era samariteancă; El vorbeşte despre „darul lui Dumnezeu" şi despre „apa vie" pe care avea să le-o dea. Femeia nu înţelege nimic. Este cazul fiecăruia dintre noi toţi: „Nu este nici unul care înţelege " (Romani 3.11). Este important să dăm atenţie nu numai faptului că nu avem o inimă înţelegătoare, ci şi la motivul acestui fapt. Atunci când ne vorbeşte Isus însuşi, de ce nu înţelegem? Pentru că, în fond, conştiinţa nu este atrasă de ceea ce spune Isus, cu toate că atenţia omului natural poate fi trezită.

Femeia obiectează că Isus nu are cu ce să scoată apă; ea era preocupată de altceva decât de ceea ce voia Isus să spună; inima îi era la ocupaţiile ei zilnice; povara împrejurărilor apăsa asupra ei.

Acesta este şi cazul nostru, al tuturor. Totuşi, Isus vorbeşte într-un fel clar, evident, expres: lucrurile pe care le spune sunt im-portante, dar cuvintele femeii dezvăluie starea inimii noastre. Preocupat de lume, de afaceri, de bani, omul nu înţelege nimic din cuvintele Domnului Hristos.

Numai bunătatea lui Dumnezeu poate să-l elibereze de sclavie şi să-l lumineze. Omul, prin căderea lui, este fară Dumnezeu în lume şi are de purtat o povară grea. În această situaţie, Dumnezeu nu este bun în ochii omului decât atunci când îi dă ceva pentru viaţa de acum; iată de ce el nu înţelege ce spune Dumnezeu, pentru că judecă nu după gândul lui Dumnezeu, ci după preocupările sale pământeşti, în mijlocul cărora nu poate nici să înţeleagă, nici să guste din lucrările lui Dumnezeu. Acesta este şi secretul puţinului progres pe care-1 au chiar credincioşii, în lucrurile spirituale.

Lucrurile lui Dumnezeu nu sunt înţelese când inima credinciosului nu le apreciază decât după propriile nevoi. Lucrurile pământeşti umplând inima decăzută, cupa ei este deja prea plină pentru ca Dumnezeu să mai poată adăuga ceva. Dumnezeu ne oferă viaţa eternă, dar nu aceasta ne preocupă acum; nu avem nici o nevoie de ea; nevoile noastre de moment, acestea ne preocupă şi ne conduc. Cerul l-am vrea pentru noi mai târziu, dar pentru clipa de acum pare mai important să ne îmbogăţim şi să ne înălţăm familia.

Dumnezeu însă, pentru a Se face ascultat, produce o nevoie în conştiinţă, dând sufletului convingerea păcatului; atunci el nu va putea să nu ştie că Dumnezeu a fost la lucru, pentru că numai El poate să atingă conştiinţa.

Domnul Isus pune stăpânire pe conştiinţa acestei femei, arătându-i că El cunoaşte în profunzime ce este ea şi tot ce a făcut. Acum, conştiinţa are o nevoie; este vorba ca această femeie să aibă un Dumnezeu prezent, care să-i vorbească; nevoia este actuală, presantă; nu poate amâna lucrurile.

Când Dumnezeu a pus stăpânire pe conştiinţă, plăcerile sau grijile nu o mai pot face să tacă, trebuie să termine cu ea. Ea răsfaţă toate plăcerile noastre şi noi nu putem să scăpăm de ea, pentru că vrea să fie satisfăcută.

Eternitatea este în joc şi trebuie să fim clari în această privinţă. Conştiinţa este pătrunzătoare: „Tu eşti profet.

Dumnezeu ne vrea. El Se manifestă sufletelor noastre. Un cuvânt din partea Lui ne descoperă teribila noastră condiţie, dar noi o vedem adevărată - aşa cum este - şi este un câştig imens să vezi că lucrurile pe care le-a spus despre noi sunt adevăruri.

Încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu s-a realizat atunci. Domnul Isus S-a manifestat faţă de această femeie ca Profet, pentru că El i-a spus tot ce a făcut. El nu-i obiectează deloc păcatele ei. El nu-i vorbeşte decât ca să-i atingă conştiinţa şi din momentul în care i-a câştigat conştiinţa, nu mai vorbeşte de aceasta.

El nu îşi aminteşte de păcatele noastre decât atunci când Se apropie de noi. Domnul Isus nu i-a arătat femeii decât un păcat, dar toată conştiinţa a devenit vie. Scopul a fost atins. El nu-i impută deloc păcatul ei, dar iată că o foloseşte ca pe mesagerul Său în tot oraşul.

Răspunzând întrebării femeii, Domnul Isus spune: „Tatăl caută astfel de închinători". El nu vrea să primească de la un păcătos vreun cult oarecare. Omul păcătos ar vrea să-L primească bine pe Dumnezeu, dar El nu ţine cont de aceasta. Ca să spun „Tatăl nostru", eu nu o pot face împreună cu păcătoşii nemântuiţi şi să le predic apoi că, dacă nu se întorc la Dumnezeu, vor fi pierduţi. Trebuie să fii un copil al lui Dumnezeu şi să fii sigur de aceasta. Se află aici trei categorii de persoane:

a) iudeii, care aveau adevărul, dar nu aveau Duhul;

b) samaritenii, care nu aveau nici Duhul, nici adevărul;

c) adevăraţii adoratori în Duh şi-n adevăr, copii ai lui Dumnezeu, ştiind că sunt şi alte persoane care pot să-l spună „Tatăl nostru" împreună cu ei.

Domnul Isus a ales pe această samariteancă dispreţuită în mijlocul unui oraş, care nu ştia pe cine adoră; pe aceasta a ales-o să i Se descopere ca Hristos. Vedem cum femeia care - cu un minut înainte nu se gândea decât la găleata ei şi la apa din puţ - a devenit deodată cunoscătoare. Ea înţelege ceea ce iudeii şi marii preoţi n-au înţeles. Domnul Isus i Se prezintă ca un Dar al lui Dumnezeu.

El nu-i pretinde nimic, El dă. Este deci evident că păcatele pe care le făcuse nu L-au respins pe acest Dumnezeu pe care-L cunoscuse în păcatele ei şi care S-a coborât până la punctul de a fi îndatorat unui pahar cu apă, unei femei de proastă conduită. Nu dovedeşte aceasta că Dumnezeu este Dragoste şi că păcatele noastre au atras dragostea Lui? Inima neliniştită şi conştiinţa convinsă, având încredere în Cuvântul lui Dumnezeu, găsesc dragostea lui Dumnezeu arătată şi pe Domnul Isus.care ne vorbeşte despre Darul lui Dumnezeu. Nu există nici o speranţă pentru sufletul care-şi simte păcatul, dacă Dumnezeu nu ar fi unica şi perfecta dragoste.

Domnul Isus Se umileşte până la punctul de a spune: „Dacă ai cunoaşte darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel care zice: «Dă-Mi să beau!», tu ai fi cerul de la El, şi ţi-ar fi dat apa vie" (Ioan 4.10). Acest dar este inepuizabil; este o fântână de apă ţâşnind în viaţa eternă; toate nevoile inimii tale vor fi satisfăcute.

Femeia uită găleata, aleargă în oraş. Poate că familia ei nu a avut apă în acea zi; ea nu se gândeşte la aceasta. Este folosită de către Domnul Isus ca să vestească Numele Său, pentru că şi ea a avut nevoie de harul gratuit al lui Dumnezeu. Nu este nimeni, nici chiar un înger, care să poată vorbi despre har aşa cum poate vorbi un om păcătos.

(extras din Rev. Le Mess. Ev., 1901)

clickbible.org